

Johann Kasper

No. 10. }

Oktober 1887.

{ 13de Aargang.

De onde Vingaardsmænd.

Se, hvad Dndstaf de berede,
 Disse Vingaardsmænd, i Løn —
 Og mod hvem? Mod deres Herres
 Egen elskelige Søn!
 Altid har paa Lur de ligget,
 Naar han Sendebud dem stifted
 For at kræve Met og Stjel, —
 Alle slog de grunt ihjel!

Saaban var det, Isra el hanbled.
 Vingaardsland de fik af Gud;
 Men, naar Frugt han af dem kræved,
 Haaned de hans Sendebud.
 Kun til Dndt de sig forened,
 Guds Profeter grunt de stened,
 Og hans elskelige Søn
 Gav de Korsets Træ til Løn.

Se, da tændtes verrens Brede
 Som mod Sodoma tilforn:
 Templet selv blev lagt i Aske,
 Deres Vingaards stolte Taarn!
 Mur og Gjerde lod han søndre,
 Hedninghare lod han plyndre
 Zions Vjerg og Davids Stad —
 Folket lod han splittes ad.

Nu Guds Vingaardsland det rige
 Over Jorden ud er lagt:
 Gi med Israels Folk alene,
 Men med os han slutted Pagt!
 Giv da Sønnen hellig Vere,
 At ved ham vi Frugt kan bære:
 Tro og barnlig Lydigheb,
 Gud til Lov og os til Fred!

Chr. Richardt.

Arløge lille Frits.

En Fortælling fra Rhinen.

Der boede tæt ved Rhinfloden en gammel Møller, der hed Hans Schwarz. Han var meget rig, men var en stor Gnier, hvis eneste Glæde bestod i at sammenkrabe Penge, og han brød sig aldeles ikke om Maaden, hvorpaa det skete. Alle hans Børn og Børnebørn vare døde med Undtagelse af hans yngste Datters Børn, en Dreng omtrent 13 Aar gammel.

Hans holdt meget af denne Dreng, og lille Frits elskede virkelig sin Bedstefader; dog kunde han ikke undgaa at se det daarligere Forhold, der herskede imellem den gamle Mand og Omegnens Beboere; men Frits havde aldeles ikke arvet sin Bedstefaders Sind: men var en munter, gavmild og varmherjet lidet Fyr.

Nu var der efter et godt Aar fulgt et daarligt. Kornet var blevet aldeles odelagt af voldsomme Regnbyger, og tillige var Frostens begyndt tidlig dette Aar, og Folk bleve bange og tænkte med Gru paa, hvordan de skulde forskaffe sig Føde for den kommende Vinter. Kun en Mand havde taget fuld Fordel af det foregaaende Aars rige Høst, og det var Hans Schwarz. Han havde kjøbt Hvede til fabelagtig billige Priser, malet den og læstet Melet op i et stort Varehus, der stødte lige op til hans Bolig og hans Mølle.

Snart kom Fatigfolk fra fjern og nær til Hans for at kjøbe Mel; men dels kunde de ikke, og dels vilde de ikke betale ham de Priser, han forlangte, og de fleste gif sin Bei igjen. Saaledes gif det en Tid lang; men Hans nedsatte derfor ikke sine Priser; thi han sølte sig overbevist om, at Sult og Nød tilsidst vilde presse Penge ud af Folk.

For første Gang i hans Liv slog imidlertid hans Beregninger feil. Folk havde aldrig yndet ham paa Grund af hans haardhjerte, gjerrige Sindelag; men nu vorede denne Uvilje til et ligefremt Had, og Trudfler imod ham hørtes nu og da; thi Sulten havde valgt Befolkningens værste Lidenskaber, og Tanken om, at Masser af Føde vare saa

nær ved Haanden og i deres Fiendes Besiddelse, ophidsede dem endnu mere.

En Dag kom Landbyens Bager til Hans og sagde: "Hans Schwarz, tag dig vel i Agt for, hvad du gjør. Som din Ven og Nabo advarer jeg dig; du maa nedsette dine Priser, ellers vil du snart bitert komme til at fortryde de."

Hans lo.

"Nei. Nabo Bager," sagde han. "Jeg lytter ikke til Nogens Raad i denne Sag, og mine Priser blive, som de ere. Naar de gode Folk blive rigtig jultne, vilde de betale mig, hvad jeg forlanger. Nu er jeg Herre, og min Tur er kommen."

"Meget vel," svarede Bageren, idet han vendte sig for at gaa. "farvel da; men jeg har som sagt advaret dig."

De paafølgende Dage forlod Hans ikke sin Eiendom. Han havde en Følelse af at være mest sikker hjemme. Men til Trods for den Aelse han havde, om at en eller anden Fare truede ham, fik hans Gjerrighed dog Overhaanden, og hans Beslutning forblev urokket: han vilde ikke sælge sit Mel billigere.

Men en kold, frostklar Nat blev Hans vækket ved at høre Larm udenfor; han stod op og gif hen til Vinduet og saa ud, og han fik da Die paa en stor Skare af Omegnens Beboere, baade Mænd, Kvinder og Børn; alle saa de forfulgte og udmagrede ud; Mændene raabte, Kvinderne truede, og Børnene græd; da de fik Die paa Hans Schwarz, fordoblede de sine Raab og Strig; Trudfler og Stjældsord regnede ned, og en Mand iblandt dem raabte:

"Hans Schwarz, vi give dig endnu en Frist; men denne er den sidste: vælg mellem dine Melsække og dit usle Liv!"

Hans saa med Foragt ned paa Skaren og tænkte paa sine store, stærke Porte, sit velbyggede Varehus og sine gode Laase og Bolte og Stænger, og han forhærdede sit Hjerte ligesom Farao i den gamle Tid og agtede hverken paa Folkens Bønner eller Trudfler. Han lagde sig ned igjen, smilede ved Tanken om sin velbefæstede Borg og sølte sig overbevist om, at de inden Morgen

vilde indse Umuligheden i at sætte sine Trudser i Væsk og gaa sin Vej. Men mange Minutter vare ikke gaaede, førend han blev vækket ved et underligt rødt Skjær i Bærelset; atter sprang han ud af Sengen og hen til Vinduet.

"Hvad mon de Umennesker ere i isærd med? O, Himmel!" raabte han, "de sætte Ild paa Gaarden."

Ja, saaledes forholdt det sig virkelig. Den forfultne Skare var isærd med at sætte Ild paa Udhusene, der stødte op til Møllen. Faldet slinrede i Blæsten, mørke Stikkelser fore frem og tilbage med brændende Træspaaner, Røgen fra Fakterne og fra Udhusene steg op imod den klare Himmel som en kulsort Sky, og Brandstifternes Hyl og Skrig blandede sig med Ildens Knitren og Bragen, saa endog den gamle Møllers ellers saa modige Hjerte begyndte at banke voldsomt. Han sprang hen til Døren men fandt denne lukket i Laas udenfra, og han erindrede da at hans egen Forælder i den senere Tid havde seet mørk og truende ud. Udentvivel havde denne taget de Andres Parti, og ved at lukke ham inde gjort det umuligt for ham at forsvare sit Liv og sin Eiendom.

Imidlertid greb Ilden om sig og nærmede sig Møllen og hans vidste kun altfor godt, at det kun vilde tage Flammerne en kort Tid at naa hans Hus og dernæst Bærehuset. Han raabte saa høit, han kunde, om Hjælp, men fik intet Svar. Atter lode hans Raab igjennem Huset, og denne Gang horte han Frits's Stemme udenfor Døren

"De have taget Nøglen bort Bedstefar saa jeg kan ikke lukke Døren op; men, dersom du vil give mig Lov til at gjøre, som jeg vil, saa tænker jeg ikke, at Ilden skal udbrede sig meget."

Hans, der led Angstens Kvaler og var rede til at gribe det mindste Straa til Frelse, raabte:

"Gaa, min Dreng, gjør Alt, hvad du vil, men frels din gamle Bedstefader og hans Hus!"

Det varede ikke længe, førend Hans hørte et andet Raab blande sig mellem de vilde Skrig, han hidtil havde hørt, og ved at se ud af Vinduet fik han Die paa sin Datter-

søn, der stod ude paa den lille Jernplatform udenfor 2den Etages Vinduer i Bærehuset; derfra var Frits istand til at overse hele Gaarden og afgjøre, hvad der var at gjøre.

"I gode Folk," raabte han med sin klare gjennemtrængende Stemme, "vi ved at I ere sultne, og jeg for min Part er bedrøvet derover; den første Mand derfor, der river de brændende Bjælker fra hinanden og kaster Vand paa dem, vil af mine egne Hænder modtage en Sæt Mel." Og han trak ud af Bærehusets Vindu en stor hvid Sæk, hvilket Syn bragte Kvinderne og Børnene til at klappe i Hænderne.

En Mand sprang frem med Dre i Haanden og begyndte at hugge løs paa de brændende Bjælker og rygende Stolper i Udhusene. En Anden og en Tredie fulgte efter; Andre arrebe de Grande, som Frits kastede ned til dem, og løb ned til Floden for at fylde dem med Vand.

Saa energiske vare Mændene i deres Festræbelser for at standse det Udelæggelsensværk, de selv havde paabegyndt, at der snart ikke var andre Spor tilbage af Ildbranden end nogle forfulede Planter og et tildels foræret Tag. Imidlertid havde Frits forsøgt ved sin egen Methode at sprede Mængden ad. Han havde kastet Sæk efter Sæk ned blandt dem, og hver Familie var gaaet hjem med sin Skat, ængstelig for at bevare den for de Andre, saa at der ingen Kvinder og Børn vare blevne tilbage; kun nogle Mænd Ansøerne, stode nedenunder Bærehusets Vinduer.

"Hør mig endnu en Gang, gode Folk!" sagde Frits. "I have denne Aften foraarfaget min Bedstefader en Del Tab og megen Angst; men, dersom I ønske, at Alt skal blive glemt, saa gaar rolige hjem. I ville finde, at Eders Kone og Børn have taget Eders Mel med sig. De af Eder, der ere istand til at betale rimelige Priser for, hvad I have modtaget, kunne komme igjen imorgen, og jeg vil selv tage imod Pengene. De, som imidlertid ere saa fattige, at de ikke engang ere istand til at betale lidt af Gjelden ville ikke blive krævede nu for dem; men vi ville tro deres Løfte om at ville betale, saasnart

Duffen saar Mad.

som disse haarde Tider ere forbi, hvilket de, om Gud vil, snart ville være. Dette er Alt, hvad jeg har at sroe, og det er med min Bedstefaders Samtulle, at jeg har talt. Og nu god Nat, kjære Venner!"

"God Nat! God Nat!" og "Paa Gjen-syn!" og "Længe leve den kloge lille Frits!" raabte Mændene, og, idet de begejstrede soang sine Huer, begave de beroligede Brandstiftere sig paa Veien hjem.

Som vel kan tænkes, var denne Aftens Hændelser for Hans Schwarz en Lære, som han aldrig forglemte. Det var, som Gud havde rørt hans haarde Hjerter. Fra nu af forsøgte han ikke at tage en Agerfaris Priser for sine Varer, men handlede retsaffent og ærligt og var god mod de Fattige, og heri blev han støttet af sin lille Datter'son, hvem han skyldte saa meget, og som altid, endog efter at være bleven voksen, imellem Beboerne gik under Navnet 'Kloge lille Frits'.

Smaastrykker.

Lige for Lige. En temmelig uordentlig Dame kom for at aflægge et Besøg hos en Veninde, der havde den samme Feil. Hun traf hende ikke hjemme, og, da hun saa, at der laa et tykt Lag Stov paa alle Møblerne, skrev hun med sin Finger paa Bordet: "So." Et Par Dage efter traf de hinanden paa Gaden.

"Bed du, at jeg besøgte dig forleden, men var ikke saa heldig at træffe dig hjemme?" spurgte den Forste.

"Ja, jeg fandt dit Bistiftort paa Bordet," svarede den Anden.

— Hvem er rig? "Den er rig, som har not i det, han besidder," sagde Epiktet, da han blev spurgt om, hvormeget der udtræves for at være rig.

Kana i Gallilæa.

Vort Billede forestiller det Sed, hvor man helst tror, at det gamle Kana i Gallilæa har liget. Der er nemlig to Stæder et Stykke nordensfor Nazareth, som begge kappes om Eren at være det gamle Kana, og man kan ikke aldeles sikkert afgjøre hvilket af disse var det Kana, som Evangelisten Johannes

omtaler — I Kana forvandlede Jesus Vand til Vin (Joh 2) I Kana var ogsaa Jesus da den kongelige Mand fra Kapernaum kom til ham og fik sin syge Søn helbredt (Joh 4). Apostelen Nathanael var fra Kana i Gallilæa (Joh 21, 2).

Det franske Bibelsprog.

Det var i et Hospital over i England. Lange Rækker af Senge stod der, af hvilke de fleste vare optagne, og paa Puderne hvilede blege Ansigter, som bare Præget af godt at vide, hvad Smertener ville sige. En gammel Herre og en liden Pige stod derinde; men det var ikke noget Nyt for dem; de kom ofte der for at besøge og tale med syge, fremmede og venneløse Statler. Mange paa det Hospital vare langt borte fra Slægt og Venner, saa Ingen af disse kunde komme og sidde ved Siden af deres Seng, tale kjærlig med dem og hjælpe dem til at faa den langsomme Tid til at gaa; men desto større Glæde var det for de Syge, naar disse to kom til dem, altid med et kjærligt Ord og tidt med en Appelsin eller en Bog, og der spejdedes med Rængsel efter den graahaarede Mand og den lille Pige.

"Hvem er den Mand der nede i den Seng?" spurgte de Sygepleiersken; "det er et nyt Ansigt, og han ser ud som en Fremmed."

"Ja min Herre," svarede hun, "det er en fransk Matros, og han blev forserdelig tilredet for nogle Dage siden. Han er bragt her hen; men han forstaa kun et enkelt engelsk Ord; hans Skib er seilet videre, og han kjender Ingen her. Jeg hører undertiden efter, hvad han siger; men jeg forstaa ikke et Ord, det lyder som Hebraisk for mig. Men maaste kunde den lille Frøken tale lidt Fransk til ham, det vilde han blive glad ved."

Den gamle Herre saa ned paa den lille Pige, som han holdt i Haanden "Ja, gaa ned, Mabel, og tal lidt til den stakkels Fyr! saa meget kan du nok."

"Men Fader," sagde hun i en forstrækket Tone, "jeg kan virkelig ikke gjøre det godt nok."

Hvor kunde dog hun, som kun havde lært saa lidt Fransk, begynde at tale til den fremmede Mand? ja, havde hendes store Broder været der, — han kunde have gjort det, for han havde været et helt Aar i Frankrig, men hun, hvad kunde hun? Hun

vidste ikke, hvad hun skulde sige til ham, og hun kunde vist ikke forstaa, hvad han sagde. Na, hvor vilde hun dog ønske, hun havde været meget flittigere!

Alle disse Tanker krydsede gennem hendes Sjæl, og, da hendes Fader saa paa hende, sagde han: "Maa, du er bange for at prøve, kan jeg se; og jeg har aldrig lært Fransk, saa jeg kan ikke."

Men i det Samme slog en lys Tanke ned i den lille Piges Sjæl. "Fader," hojstede hun, "skal jeg sige ham mit franske Bibelsprog?"

"Ja, gjør det min Ven; det vil være bedre, end hvad du ellers kunde finde paa at sige."

Mabel havde faaet en fransk Bibel i Foræring for en 8 Dages Tid siden, og efter den havde hun lært et Bibelsprog udenad. Det havde ikke kostet hende saa lidt Anstrenghed; men tilsidst havde det dog sat sig fast i Hukommelsen, og nu var hun glad ved at kunne det; den stakkels Syge havde maaste aldrig hørt det før.

Mange Dine vare vendte mod den lille Pige med det gyldne Haar, idet hun gik alene ned ad den laange Gang. Frygtfomt nærmede hun sig Sengen i den fjerneste Krog; thi Sygepleiersken havde jo talt om, hvor forserdelig han havde lidt, og ogsaa nu, som han laa der med Dinene lukkede og Munden fortrukken, saa det ud, som om han led meget.

Hun standsede et Dieblit. Mon det var rigtigst at forstyrre ham? Jo, nu aabnede han Dinene og stirrede paa hende, som ventede han at høre Noget.

Ganske langsomt fremsagde hun med sin bløde lille Stemme disse Ord: Car Dieu a tellement aims le monde, o s. v. : "Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv" (Joh. 3, 16); og derefter gik hun bort igjen. Hvor forunderligt, at den lille Pige skulde sige disse Ord til ham; men endnu forunderligere, at han havde hørt dem før; men hvor? Hans Hukommelse var omtaaget, han kunde ikke tænke

fig om, Dielaagene sænkede sig atter; blot at skulle samle sig var anstrengende.

Endnu en søvnløs Nat paafulgte og flere Dages Lidelser, men bestandig lod disse Ord i hans Øren; hvor havde han hørt dem før? han kunde ikke lade være at tænke derpaa. Derefter kom de Dage, da Smerterne stillede, og hans Tanker klarede. Dog stod det endnu for ham som et Syn, han havde haft et lidet Dieblif; det var et Sendebud fra Gud, der var kommet til ham og havde sagt disse Ord, som han ikke kunde glemme.

Tilfaldt stod det klart for ham, hvorfra han kjendte dem. Han saa atter den lille Kirke og den gamle Præst, og han selv var en Dreng, der sad ved Siden af sin Fader og lyttede til de Ord, han nu havde hørt igjen. Han havde den Gang ikke agtet syn-derlig paa dem; men nu huskede han ogsaa tydelig det høitidelige Spørgsmaal, Præsten havde gjort sin lille Menighed: "Hvis du skulde dø idag, vilde du da fortabes eller hove det evige Liv?"

Han var en Synder, det sølte han allfor godt, og havde ikke fortjent det evige Liv; men ogsaa for hans Skyld havde jo Gud sendt sin eneste Søn. Han døde jo ikke for Retfærdige, men for Syndere. Der var Kløger, som havde lagt en fransk Bibel ved Siden af ham, den læste han i, og han bad, og aldrig have Syndere i Jesu Navn for-gjæves bedet til Gud.

Ofte stirrede han hen mod Øren, om ikke den lille Skikkelse, der havde staet ved Siden af Sengen en Gang skulde komme igjen; men hun kom ikke. Hun var reist bort i Besøg hos nogle Slægtninge; men hendes franske Bibelsprog havde gjort sin Gjerning. Da hun efter et Par Maaneders Forløb kom hjem, kunde hendes Fader fortælle hende derom og bringe hende en Hilsen fra den franske Matros, der helbredet og med Glæde var reist til sit Hjem.

(N. II. B.)

Blomsternes Vidnesbyrd.

Uagtet Guds Ords klare Vidnesbyrd, uagtet Naturen i sin Storhed forkynder det,

uagtet Dyrene, Blomsterne, ja kort sagt alle Ting ligesom ofre Alt, hvad de ele, for at ophøje og prise Gud, saa er der dog mange Mennesker, som i sit Hjerte sige: Der er ingen Gud! — Ja, vi elendige Mennesker, vi ere saa tilbøielige til at sige: Der er ingen Gud; vi glemme ham saa tidt, og saa fæste vi os saaledes ved denne Verden, som fortryller os, at vi glemme, at Alt, hvad skjønt vi se, hvad yndigt vi høre, og Alt, hvad behageligt vi nyde. — Alt dette ene og alene er Frugten af den store almægtige Guds Kjærlighed, der throner der oppe i Himmelsens gyldne Sale, og som vi burde takke og prise med al vor Styrke og al vor Kraft. — Men Gud vil, at Alle skulde komme til Sandheds Erkjendelse, og hans Veie ere uranlagelige. Vi ville her fortælle, hvorledes en rig Mand kom til at erkjende den evige gamle Sandhed, at der er en Gud, som styrer alle Ting ved sit almægtige Ord.

I Middelalderens urolige Tider laa der esteds i Danmark en Ridderborg, omgiven af høie og tykke Mure og dybe Vandgrave, og med Taarne, som trodsig hævede sig i Beiret, som vilde de forkynde, at indenfor disse Mure herskede Storhed og Magt. Her boede en Ridder, der i den Grad stoledes paa sig selv og sit Slot, at han sagde: Der er ingen Gud! Men i sin uendelige Barmhertighed tænkte Vorherre at vende det til det Gode med denne Mand; han vilde vise ham, at selv det ringeste Stov i hans Gudsdomsaaand er mægtigt til at knuse et Menneskehjerte.

Krigens rædselsfulde Styer fore hen over Landet; Fienderne skjændte og brændte, hvor de kom frem; Tusinder og atter Tusinder af Mennesker bleve husvilde, ja, det saa sørgeligt ud. Den mægtige Ridder kastede sig da med Overmod ind i Striden og kæmpede med stor Tapperhed; endelig blev han omringet af en fiendtlig Skare, togen til Fange og kastet i Fængsel. Der sad nu den før saa mægtige Mand, langt borte fra sit Fædreland, uden Haab og uden Venner i det skumle Fangehul med store Jernlænker om Hænder og Fødder; men endnu lig Farao trodsende Gud, idet han hver Aften,

naar Solen dalede i Vest, ridsede disse forfærdelige Ord i Sandet paa Gulvet: "Der er ingen Gud! Skæbnen regjerer Verden!"

Mange Aar maatte han sidde der og sukke, uden Haab og uden Trost; han var nær ved at forsmægte i sin skrækkelige Silling. Da hændte det en Gang, at en liden Fugl, idet den sloi hen over Fangetaarnet, tabte et lidet Fro, der faldt ned igjennem et Lufthul i Cellen, den eneste Abning, der fandtes i Ridderens skumte Fængsel. Dette Fro som blev traadt ned i Gulvet, begyndte at spire; Fangen pleiede Planten saa godt, han kunde og en Morgen, da han vaagnede, havde den udfolde Blomster; i sin Glæde over at se dette gif Ridderen hen til Stedet, hvor de stode; — men, hvad var skeet? Jo, de forfærdelige Ord, som Ridderen havde skrevet i Sandet havde de to smaa Blomster dækket saaledes, at han mellem dem læste Ordene: Gud regjerer Verden! Da kastede han sig paa sit Ansigt, og med hele sit Hjertes Fyldte bekyndte han, at der er en Gud, en barmhjertig Gud, som nu paa en underlig Maade havde frelst ham. Hele hans øvrige Liv blev en Tak til Herren, og de hellige Engle istemte en Lovsang, som tonede ud over alle Himle; thi i Himlen er der større Glæde over en Synder, der omvender sig, end over ni og nutti, som ikke have Omvendelse behov

(Kristelig Samler).

Hvilken Tro har du? En Bonde spurgte engang den senere navnkundige Skotlænder Buchanan, der endnu var en leifindig Ungdom, hvilken Tro han havde.

"Jeg har ingen" svarede Buchanan; "jeg er i den Henseende ligesom et Stykke hvidt Papir."

Da sagde Bonden: "Tag dig iagt at ikke Djævelen kommer og skriver sit Navn derpaa!"

Disse saa Ord gjorde Buchanan alvorlig. Han fik ikke No, sørend han havde søgt Fred med Gud, og han blev ved Guds Naade en oprigtig Kristen.

Sorgen.

Hver Gang Gud sender Sorgen ned,
Han og sin Engel har bered
At standse Smertens Kilde,
At give Hjertet stille Fred
Og Bemodstaarer milde.

Naar Herren vil, er Sunlen klar,
Og Sorgen, denne Pyrde svar,
Som vilde Sjelen bise
Den vorder til et Vingepar,
Som bærer mod det Hise.
C. Bredsdorff.

Min sprog.

1. Stadretungen er en Orm saa sort,
Den sniger sig til Hjertet gjennem Dreport.
2. Mand skal fare sag!,
Endog Mand har Magt.
3. Uden Umage
Aldrig komme gode Dage;
Hænder i Romme
Blive bestandig tomme.
4. Naar alle Mennecker vare lige,
Og alle vare fornemme og rige,
Og alle tilsidst ved Bordet sad, —
Hvem skulde frembare Drikke og Mad?
5. Hvo ei arbejde vil, ei heller bør
at æde;
Arbejder Løn er værd; han spiser og med
Glæde;
Thi Arbeid volber Hunger, og Hunger, ved
du nok,
Er tidt en dygtig Læge og altid bedste Kof.

Gaade.

Mit Første leveres af Grijs,
Det Sidste fra Bøveren kon.,
Mit Hele er lækkert at spise,
Saa Kruffen hurtigt blir tom.

M. L.

Opløsning

paa Gaaden i No. 8:

Stavanger (Stav — Anger).

Rigtig opløst af G. W., Albert Lea, Minn.;
C. D. S., Napidan, Minn.; A. L. S., Port-
land, Pac. Ter.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.